Interprofessionele samenwerking bij de opvolging van zuigelingen en peuters: een kwalitatief onderzoek gebaseerd op interviews met huisartsen en consultatiebureauartsen van Kind en Gezin

Haio: GOHR Annick , U.A.
Promotor: BASTIAENS Hilde , U.A.
Praktijkopleider: DE MAEYER Hilde

Context: In Vlaanderen staan verschillende zorgverleners in voor de opvolging van zuigelingen en peuters. Aan de ene kant zijn er de preventieve diensten die worden aangeboden door Kind en Gezin, waarbij onder andere consultatiebureauartsen en regioverpleegkundigen opvolging voorzien. Aan de andere kant zijn er huisartsen en kinderartsen die de zorg voor zowel gezonde als zieke kinderen op zich nemen. De literatuur beschrijft het toenemend belang van goede interprofessionele samenwerking en interprofessioneel leren om een sterker gezondheidssysteem te kunnen garanderen. Vanuit mijn werk als zomerarts bij Kind en Gezin en later ook als CB-arts tijdens mijn huisartsopleiding, heb ik mij de vraag gesteld hoe de samenwerking tussen huisartsen en CB-artsen momenteel loopt.

Onderzoeksvraag: Deze masterproef had als doel om aan de ene kant een inzicht te krijgen in hoe huisartsen en CB-artsen de huidige manier van samenwerken ervaren. Aan de andere kant was het doel om knelpunten en facilitators in de samenwerking te exploreren om zo een beter zicht te krijgen op wat goed loopt en wat de eventuele noden zijn.

Methode: In eerste instantie is een literatuuronderzoek verricht naar bestaande studies omtrent de samenwerking tussen de preventieve sector en huisartsen wat betreft de opvolging van zuigelingen en peuters. In het tweede luik is een kwalitatief onderzoek uitgevoerd. Via interviews met huisartsen en consultatiebureauartsen van Kind en Gezin in de provincie Antwerpen, is gekeken naar hoe zij de samenwerking met elkaar momenteel ervaren. Alle interviews werden getranscribeerd en onderworpen aan een thematische analyse.

Resultaten: Uit de literatuurstudie blijkt dat interprofessioneel samenwerken belangrijk is om een kwalitatieve en efficiënte dienstverlening te kunnen aanbieden. Over samenwerking tussen preventieve en curatieve eerstelijnszorg is echter weinig tot niets beschreven. Het is een veld dat in ontwikkeling is en waarnaar meer onderzoek nodig is. In het kwalitatieve onderzoek werden tien artsen geïnterviewd, waarvan drie consultatiebureauartsen en zeven huisartsen. Uit de analyse kwamen vier belangrijke thema's naar voren: het eerste thema gaat over actieve samenwerking waaruit blijkt dat er weinig tot geen rechtstreeks contact is tussen de artsen. Het blijkt dat zij voor dringende en zorgwekkende zaken graag telefonisch contact hebben, en dat andere zaken liefst via schriftelijke of elektronische weg verlopen. In het tweede thema wordt de passieve samenwerking besproken waarbij blijkt dat er een grote vraag is naar het passief delen van gegevens, zoals groeicurves en meldingen in verband met verwijzingen. Het derde en vierde thema gaan over interprofessioneel leren. In het derde thema 'leren over elkaar' komt het belang van uitwisselen van contactgegevens en elkaars werking aan bod. Ten slotte gaat het vierde thema over 'leren met en van elkaar' waaruit interesse blijkt voor onder andere gemeenschappelijke bijscholingen.

Conclusie: Uit de interviews is enerzijds gebleken dat de artsen weinig direct contact ervaren en dat een aantal barrières hierbij een rol spelen. Anderzijds hebben alle deelnemers suggesties om een aantal van de bestaande barrières te doorbreken. Uitgebreider onderzoek is nodig om de

kwaliteit van samenwerking tussen deze verschillende actoren, alsook de potentiële invloeden hiervan op de opvolging en op de kwaliteit van zorg voor zuigelingen en peuters te evalueren.